

THE 13 IKARIM

יג עקרי אמונה של הרמב"ם

(11) THE SIXTH IKAR - PROPHECY

סמנר מדרשת רחל וחיה

1. **והיסוד הששי** - הנבואה. והוא, לידע שזה המין האנושי ימצאו בו אנשים שיש להם טבעים מעלים מאד ושלמות רבה. ויכונו נפשותיהם עד שיקבלו צורת השכל, ואחר כן ידבק אותו השכל האנושי בשכל הפועל, וישפע עליהם ממנו שפע נכבד. ואלה הם הנביאים, וזו היא הנבואה וזה ענינה. ובאור זה היסוד בשלמות יארך מאוד. ואין כונתנו להביא מופת על כל יסוד מהם, ולבאר לפני השגתו, לפי שזה הוא כלל החכמות כלן. ואמנם נזכרם על דרך ההודעה בלבד. ופסוקי התורה מעידים בנבואת נביאים רבים.

רמב"ם - הקדמה לפ' חלק, משנה סנבדרין

[The sixth principle] is prophecy. This means that one should be aware that amongst human beings there are some with a very developed nature and large degree of perfection. They can focus their souls until they are able to receive a higher intelligence. They are then able to connect this higher human intelligence to the Active Divine Intelligence, which then imparts onto them a Divine downflow. These people are called prophets and this is the concept of prophecy. A full explanation of this principle would be very lengthy and our intention is not to bring proofs for every principle, nor to explain fully how to understand them, since this would entail the totality of all wisdoms. However, we will mention them in passing. The verses of the Torah testify to the prophecy of many prophets

2. The existence of actions of purely incorporeal beings, in every case of change that does not originate in the mere combination of elements, is now firmly established. These actions do not depend on impact, or on a certain distance. They are termed "influence" (or "emanation"), on account of their similarity to a water-spring. The latter sends forth water in all directions, has no peculiar side for receiving or spending its contents: it springs forth on all sides, and continually waters both neighboring and distant places. In a similar manner incorporeal beings, in receiving power and imparting it to others, are not limited to a particular side, distance, or time. They act continually; and whenever an object is sufficiently prepared, it receives the effect of that continuous action, called "influence" (or "emanation").

God being incorporeal, and everything being the work of Him as the efficient cause, we say that the Universe has been created by the Divine influence, and that all changes in the Universe emanate from Him. **In the same sense we say that He caused wisdom to emanate from Him and to come upon the prophets.** In all such cases we merely wish to express that an incorporeal Being, whose action we call "influence," has produced a certain effect. The term "influence" has been considered applicable to the Creator on account of the similarity between His actions and those of a spring.

There is no better way of describing the action of an incorporeal being than by this analogy; and no term can be found that would accurately describe it. For it is as difficult to form an idea of that action as to form an idea of the incorporeal being itself. As we imagine only bodies or forces residing in bodies, so we only imagine actions possible when the agent is near, at a certain distance, and on a particular side. There are therefore persons who, on learning that God is incorporeal, or that He does not approach the object of His action, believe that He gives commands to angels, and that the latter carry them out by approach or direct contact, as is the case when we produce something. These persons thus imagine also the angels as bodies. Some of them, further, believe that God commands an action in words consisting, like ours, of letters and sound, and that thereby the action is done. All this is the work of the imagination, which is, in fact, identical with "evil inclination." For all our defects in speech or in character are either the direct or the indirect work of imagination.

3. כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעננים ואל קסמים ושמעו ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך: נביא מקרוב מאחיד כמני יקים לך ה' אלקיך אליו תשמעו: ככל אשר שאלת מעם ה' אלקיך בחורב ביום הקהל לאמר לא אסף לשמע את קול ה' אלקי ואת האש הגדלה הזאת לא אראה עוד ולא אמות: ולאמר ה' אלי היטיבו אשר דבר: נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצוו: והנה האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו

דברים יח:ז-ט

The Torah defines the future role of the Navi to as guide the Jewish people and instructs the people to listen to the Navi

4. נמצאת אומר, שכל נביא שיעמד אחר משה רבנו, אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו, כדי שנאמר אם יעשה אות נשמע לו לכל מה שיאמר; אלא מפני המצוה שצונו משה בתורה, ואמר אם נתן אות, "אליו, תשמעו" (דברים יח, טו): כמו שצונו לחתוך הדבר על פי שני עדים, ואף על פי שאין אנו יודעים אם אמת העידו אם שקר; כך מצוה לשמע מזה הנביא, אם האות אמת או בכשוף ולאט.

רמב"ם הלכות יסודי התורה ז:ב

All prophets derive their authority from the fact the Moshe Rabbeinu told us to listen to them (if they can prove their prophecy by a sign or prediction). Thus if they try to contradict the Torah of Moshe, we do NOT listen to them.

5. מיסודי הדת, לידע שהאל מנבא את בני האדם; ואין הנבואה חלה אלא על חכם גדול בחכמה, גבור במדותיו, ולא יהיה יצרן מתגבר עליו בדבר בעולם אלא הוא מתגבר בדתו על יצרו תמיד, בעל דעה רחבה נכונה עד מאוד. אדם שהוא ממלא בכל המדות האלו, שלם בגופו, כשיכנס לפרדס וימשך באותו הענינות הגדולים הרחוקים, ותהיה לו דעת נכונה להבין ולהשיג, והוא מתקדש והולך פורש מדרכי כלל העם ההולכים במחשכי הזמן, והולך מזרז עצמו ומלמד נפשו שלא תהיה לו מחשבה כלל באחד מדברים בטלים, ולא מהבלי הזמן ותחבולותיו, אלא דעתו תמיד פנויה למעלה, קשורה תחת הכפא, להבין באותן הצורות הקדושות הטהורות, ומסתכל בחכמתו שלהקדוש ברוך הוא בלה מצורה ראשונה עד טבור הארץ, ויודע מהם גדלו מיד רוח הקדש שורה עליו. ובעת שתנוח עליו הרוח ותערב נפשו במעלת המלאכים הנקראים אישים, ויהפך לאיש אחר, ויבין בדתו שאינו כמות שהיה, אלא שנתעלה על מעלת שאר בני אדם החכמים: כמו שנאמר בשאול, והתנבית עמם; ונהפכת, לאיש אחר (שמואל א' יו)

רמב"ם הלכות יסודי התורה ז:א

Prophecy requires that the prophet elevates himself or herself to the highest level of human intelligence, ethics and self-control in order that the Divine Spirit rest on them

6. הנביאים, מעלות מעלות הן: כמו שיש בחכמה חכם גדול מחברו, כך בנבואה נביא גדול מנביא. וכלן אין רואין מראה הנבואה אלא בחלום בחזיון הלילה, או ביום אחר שתפל עליהן תרדמה: כמו שנאמר במראה אליו אתודע, בחלום אדבר-בו (במדבר יב:ו). וכלן, כשמתנבאין, אבריהן מזדעזעין וכוח הגוף כושל, ועשתונותיהם מסרפות ותשאר הדעה פנויה להבין מה שתראה: כמו שנאמר באברהם, והנה אימה חשכה גדלה, נפלת עליו (בראשית טו:ב); וכמו שנאמר בדניאל, והודי, נהפך עלי למשחית, ולא עצרתי, כח (דניאל ח:יח)

רמב"ם הלכות יסודי התורה ז:ב

Prophets come on different levels, but (other than Moshe) they all see in a dream-like trance which leaves them debilitated. After this experience, they can process the image they saw and explain it to others

7. הדברים שמודיעין לנביא במראה הנבואה דרך משל מודיעין לו, ומיד יחקק בלבו פתרון המשל במראה הנבואה, וידע מה הוא: כמו הסלם שראה יעקוב אבינו, ומלאכים עולים ויורדים בו, והוא היה משל למלכיות, ושעבודו; וכמו החיות שראה יחזקאל, והסיר הנפוח ומקל שקד שראה ירמיה, והמגלה שראה יחזקאל, והאיפה שראה זכריה. וכן שאר הנביאים, יש מהן אומרין המשל ופתרונו כמו אלו; ויש מהן אומרין הפתרון בלבד. ופעמים אומרין המשל בלבד בלא פתרון, כמקצת דברי יחזקאל וזכריה. וכלם, במשל ודרך חידה הם מתנבאים.

רמב"ם הלכות יסודי התורה ז:ג

Prophecy always comes as an image eg Jacob's ladder, which the prophet then interprets

8. כל הנביאים אין מתנבאין בכל עת שירצו, אלא מכוננין דעתן ויושבין שמחים וטובי לב ומתבודדין: שאין הנבואה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות, אלא מתוך שמחה. לפיכך בני הנביאים, לפנייהם גבל ותף וחליל וכנור, והם מבקשים הנבואה; וזה הוא שנאמר והמה מתנבאים (שמואל א' יח) כלומר מהלכין בדרך הנבואה עד שינבאו, כמו שאתה אומר פלוני מתגדל

רמב"ם הלכות יסודי התורה ז:ד

Prophets need to put themselves into a mood to receive prophecy, which may involve music to create a feeling of simcha

9. אלו שהם מבקשים להתנבא, הם הנקראים בני הנביאים. ואף על פי שמכונין דעתו, אפשר שתשרה שכניה עליהו, ואפשר שלא תשרה
--

רמב"ם הלכות יסודי התורה ז:ה

Prophecy is NOT automatic. Some seeks and train to reach it - Bnei Nevi'im - but do not achieve it

Moreh Nevuchim - 2:32

THERE are as many different opinions concerning Prophecy as concerning the Eternity or Non-Eternity of the Universe. For we have shown that those who assume the existence of God as proved may be divided into three classes, according to the view they take of the question, whether the Universe is eternal or not. Similarly there are three different opinions on Prophecy.

1. Among those who believe in Prophecy, and even among our coreligionists, there are some ignorant people who think as follows: God selects any person He pleases, inspires him with the spirit of Prophecy, and entrusts him with a mission. It makes no difference whether that person be wise or stupid, old or young; provided he be, to some extent, morally good. For these people have not yet gone so far as to maintain that God might also inspire a wicked person with His spirit. They admit that this is impossible, unless God has previously caused him to improve his ways.

2. The philosophers hold that prophecy is a certain faculty of man in a state of perfection, which can only be obtained by study. Although the faculty is common to the whole race, yet it is not fully developed in each individual, either on account of the individual's defective constitution, or on account of some other external cause. This is the case with every faculty common to a class. It is only brought to a state of perfection in some individuals, and not in all; but it is impossible that it should not be perfect in some individual of the class; and if the perfection is of such a nature that it can only be produced by an agent, such an agent must exist. Accordingly, it is impossible that an ignorant person should be a prophet; or that a person being no prophet in the evening, should, unexpectedly on the following morning, find himself a prophet, as if prophecy were a thing that could be found unintentionally.

But if a person, perfect in his intellectual and moral faculties, and also perfect, as far as possible, in his imaginative faculty, prepares himself in the manner which will be described, **he must become a prophet; for prophecy is a natural faculty of man.** It is impossible that a man who has the capacity for prophecy should prepare himself for it without attaining it, just as it is impossible that a person with a healthy constitution should be fed well, and yet not properly assimilate his food; and the like.

3. The third view is that which is taught in Scripture, and which forms one of the principles of our religion. **It coincides with the opinion of the philosophers in all points except one.** For we believe that, even if one has the capacity for prophecy, and has duly prepared himself, it may yet happen that he does not actually prophesy. It is in that case **the will of God [that withholds from him the use of the faculty]**. According to my opinion, this fact is as exceptional as any other miracle, and acts in the same way. For the laws of Nature demand that every one should be a prophet, who has a proper physical constitution, and has been duly prepared as regards education and training. If such a person is not a prophet, he is in the same position as a person who, like Jeroboam (1 Kings xiii.), is deprived of the use of his hand, or of his eyes, as was the case with the army of Syria, in the history of Elisha (2 Kings vi. 18).

As for the principle which I laid down, that preparation and perfection of moral and rational faculties are the sine qua non, our Sages say exactly the same: "The spirit of prophecy only rests upon persons who are wise, strong, and rich." We have explained these words in our Commentary on the Mishnah, and in our large work. We stated there that the Sons of the Prophets were constantly engaged in preparation. That those who have prepared themselves may still be prevented from being prophets, may be inferred from the history of Baruch, the son of Nerijah; for he followed Jeremiah, who prepared and instructed him; and yet he hoped in vain for prophecy

As to the revelation on Mount Sinai, all saw the great fire, and heard the fearful thunderings, that caused such an extraordinary terror; but only those of them who were duly qualified were prophetically inspired, each one according to his capacities. Therefore it is said, "Come up unto the Lord, thou and Aaron, Nadab and Abihu." Moses rose to the highest degree of prophecy, according to the words, "And Moses alone shall come near the Lord." Aaron was below him, Nadab and Abihu below Aaron, and the seventy elders below Nadab and Abihu, and the rest below the latter, each one according to his degree of perfection. Similarly our Sages wrote: Moses had his own place and Aaron his own.